

Fluke

Jakub a Monika za mnou přijeli do lomu, který jsem hlídal, ale přijeli jenom na chvíli, ještě než jsem nastoupil směnu, a chystali se zase vypadnout směrem na Plzeň. Bylo to ve Lhotě, začínalo pršet, byl srpen a Monika řekla: „To bdíš celou noc?“

„Vyspal jsem se přes den.“

„To se válíš celej den?“ rozhlédl se Jakub po světlici uvnitř domku.

„Od dvanácti do tří, obyčejně, a sloužím jen víkendy. Prší, ale je tu hezky. Bývám tu jen s kocourem a...“ „... a to ti docela vyhovuje. Ne?“ dokončila Monika.

„To mi docela vyhovuje, když si představuju tebe.“

Jakub to nepřeslechl, ale usmál se. Neřekl nic a já jsem pokračoval podobně nadneseně: „To se dá vydržet leda s vámi, protože vy jste ti praví – a já tak sám. Jenom když si představuju, jak se mnou chodíte po lomu. Život to není, jsou to jen sny, ale velkolepé, řekl by Fitzgerald. Ne?“ zasmál jsem se.

„A Jorika?“ usedla Monika proti mně ke stolu a opřela lokty o kostkovaný ubrus. Kapky deště bubnovaly na plechovou střechu, zatímco Jakub se šel podívat dozadu, co mám schováno v ledničce.

„Joriku jsem miloval, nebo ještě miluju, ale jsou to tři roky. Co mě nechce. Rok a půl, co se rozešla tady s Jakubem. Ani se mi tuhle už nelíbily její nové fotky na Facebooku.“

„A moje jo?“ optala se Monika.

„Ale jo,“ ohlédl jsem se k ledničce. „Tam s tím pejskem na koupališti v Rokycanech ti to obzvlášť sekne. A bude pořád hezčí, Jakube.“ Ale popravdě mi připadala moc mladá. Původně jsem ani nepochopil, čím ho zmagnetizovala. Až tváří v tvář fotce, na které seděla pouze ve slunečních brýlích a v plavkách (a chystala se zvednout zadek z deky), mi to konečně došlo. „Sluší vám to. I s tím štěnětem,“ dodal jsem smířlivě. „Kde teď vůbec ňufá?“

„V autě,“ řekli mi.

„A ty bys ho chtěl vidět?“ zeptala se Monika. Povídám: „Ježiš, a proč jste sem jezdili, než abyste mi ukázali Fluka?“

„Fluka? - Jakého Fluka?“

„No psa. Vždyť ho znám jen z fotek.“

„Ale jmenuje se...“

„Budu mu říkat Fluke.“

Tak pravil Lorenc. „Kde jste vůbec nechali audinu?“ zeptal se, jako by stál sám nad sebou.

„U vrat.“

Bylo to asi šedesát metrů daleko. V ten den zůstala brána ještě otevřená. „Ale tam auto nemůže stát, vždyť přijede Jarda,“ povídám. „A proč vůbec Fluka vězníte?“

„Protože zase pojedeme,“ psal si Jakub něco do bloku. „Ale jsem rád, že jste se stavili,“ povídám. „Pohoda. Měli jsme to při cestě,“ zvedla se Monika skoro jako z té deky, přistoupila ke mně a řekla: „Pojď. Ukážeme ti Fluka.“

Vyšli jsme z bílého domku a chvíli stáli nad zlomem propasti šedého lomu. Tam dole se lesklo jezírko, hranatá žula studila od pohledu a ze srázů se plazila hnědavá hlína. Ještě chvíli jsme zírali do jiné dimenze, a potom jsem se zeptal: „Pamatuješ si tu fotku, jak jste s Jorikou u nás v hospodě, a jak má Jorika ještě hodně žlutý vlasy a na sobě něco červenýho? Kouká do objektivu uzounkýma očima, hezky se usmívá, i když trochu záhadně, a ty ji držíš kolem ramene a ona je šťastná, a právě fotka to štěstí dokazuje?“

Monika se ošila. „Jdeme za Flukem?“ zeptala se.

„Asi vím, kterou fotku myslíš. Ale je to hrozně dávno,“ vzal ji okolo ramen. Svorně šli k výjezdem z lomu. „Stáhl sis to z Facebooku?“ dodal Jakub už skoro mechanicky.

„Přesně tak. A kdybych to náhodou fotil já, třeba by se mnou Jorika i kamarádila. Dneska. Už od té chvíle.“

„Ale tys to nefotil.“

„Tomu fotografovi v podstatě závidím,“ následoval jsem oba milence k autu u kraje asfaltu. „Ne, já se na tu fotku nedívám zase tak často, ale dost. A jsou to už tři roky a něco vám řeknu. Neokoukala se. Jak je to možný? Asi to bude tím, že jste byli zrovna tak šťastní, Jakube?“

Monika se opět ošila. Uvnitř, tam za okýnkem audiny, se vysunul chlupatý čumáček.

„Už si ten večer v hospodě ani nepamatuju,“ díval se nám Jakub zasmušile do očí a já dodal: „Víte, co je zvláštní? Koukám na tu fotku a většinou na Joriku a je to, jako by mi svítila do obličeje horká lampička. Je to slunce. Úsměv je možná něco jako kužel světla z nebe a koupu se v tom a pořád čekám, kdy se to okouká, ale funguje to jako perpetuum mobile. Navěky.“

„To tedy vlastně jen povrchně miluješ ty její sešikmené oči, ne?“ usadil mě Jakub.

„A její čumák,“ otevřela Monika ironicky auto. Fluke se jí vymrštil do náruče.

„Lorenci? Není to málo?“

„Možná. Ale vemte si psa. Taky´s ho chtěla, že je roztomilej. Nebo i Kubu.“

Šťastně se mazlila s Flukem, neposlouchala a řekla mi: „Tak ahoj!“

„Ahoj.“

„A co Fluke? Ani ho nepohladiš?“ podivila se Monika.

Podrbal jsem teriéra pod krkem: „Perfektní pes.“

„Teprve štěně. Jorkšir. Pokud´s to nepoznal.“

Uplynuly asi tři měsíce a cítil jsem se mizerně. Život nemá smysl, anebo si snad myslíte, že má? Takový Lovecraft přesně vnímal tu absolutní lhostejnost kosmu k osudům veškerých živých tvorů i chudobek, a já si znovu četl jeho povídky a myslel jsem na Jakuba a Joriku, tedy, chci říct Jakuba a Moniku, proč si na to, sakra, nemůžu zvyknout? To ta hypnotická fotka z počítače? Určitě. Ta fotka mě vrací do éry, kdy byli šťastni, ale Joričino rozpoložení jsem tenkrát bohužel nevyužil. Ne v pravý čas. Akceptovala by mě, tehdy ještě jo. I když jsem tak trochu sexuální loudil. Dnes je však všechno jinak a Jorika nejspíš bez iluzí, což asi bude i jedním z důvodů, proč mi tuhle povídala: „Pokud vím, tak si netykáme. Budu ráda, až odejdete.“ A tak sem šel. Ale doma jsem se zase díval na její magickou fotografii z toho lokálu a chvěl se pod horkou lampičkou, jejíž paprsky mě omývaly a léčily, jako by se mě dotýkaly Joričiny prsty. Ale neuměl jsem si vlastně představit, oč lepší by bylo, kdyby ta fotografie ožila - a já do ní vstoupil jako do snu. Jako do toho dávném okamžiku. Jsou věci, které si jednoduše nepředstavíte. A fotografie máme od toho, aby zachycovali okamžiky. Neopakovatelné. A i nejšťastnější hodina má jen šedesát minut, jak řekl, tuším, G. B. Shaw.

Asi tři měsíce jsem Moniku a Jakuba neviděl a mrzelo mě, že nezavolají, ale říkal jsem si: Oni přece ani netuší, že tě to mrzí, a pokud to tuší, tak nemají ponětí, že tě to mrzí tolik. Takže má chyba. Zavolal jsem Jakobovi a zastavili se už za pár dní.

Vzpomínám, jak se mě zrovna ptala na místního kocoura, když se rozbzučel ten telefon. „Překází mi tu náký auto!“ uslyšel jsem v něm Jardu.

„Kdo to volá, Lorenci? Útok monster?“ zajímal se Jakub od ledničky, kam mi zrovna přidával nějakou plechovku.

„Ne, ale sjet autem jste měli až sem.“

„Sem? Dolů? Máš tu bahno. A kdybych do toho vypustil Fluka, který dorůstá, bude z něj do pěti vteřin koule zrovna takovýho bahna. Ale jestli je to problém,“ dodal, „chytej klíčky.“

Chvíli jsem nechápal, ale Kuba vzal Moniku schválně do náruče a ohlédl se po mně přes rameno. „Ty jsi tu ještě, pse? Kuš.“

Běžel jsem podle olší nad obří propadlinou lomu k audině a tam s úsměvem čekal Jarda, který v lomu vyráběl kamenné kostky už dvacet let.

„Pěknej čumák! Čí je to psisko?“ zeptal se. „A proč ho necháváš v autě?“

„Aby se neušpinil,“ usedl jsem za volant, pohladil Fluka pěkně po packách i za ušima a sešlápl pedál. Byla tam zpátečka, škublo to vozem do silnice, blýsk - a rána jako hrom se slila s bolestí v jedinou foto-momentku. Když jsem otevřel oči, spatřil jsem sám sebe.

Spatřil jsem sám sebe, jak trčím za zdeformovanou přístrojovou deskou, a na vraku audiny stál neuvěřitelný náklad'ák s cisternou. Rozmačkal i Fluka? Rozhlížel jsem se. Ale štěně jsem nikde neviděl. Zato skrze střepey okna jsem slyšel křik a viděl dvě přibíhající postavy, a tu jsem se vymrštil a letěl jako šíp až do náruče své paní. Hup, už si mě chovala. „A běž tam sám, Jakube,“ uslyšel jsem. „Zatím ukonejším Fluka.“

„A proč mu říkáš Fluke?“ rozhodil Kuba zdrceně nerozdrcenýma rukama.

„Proč? To jméno přece vymyslel Lorenc. Ne?“ zahleděla se spolu se mnou k hořícímu vraku a dodala: „To nemohl přežít.“

Jenže žiju, Monika mě chová každý den, i na koupaliště mě berou a hrají si jenom se mnou, když si nehrají spolu, a někdy se mi dlouze dívají do očí - a jsem jako pod horkou lampičkou.

„Co se stala ta bouračka, je jako vyměněnej, vid'!“ „To tedy jo. Asi šok.“ „A má jiný oči. Docela. Podívej. Docela jiný.“ „Možná jiný, ale je to náš Fluke.“